

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Ξέρεις λοιπόν, ὁ πόλεμος εὐρίσκει' ἐπὶ θύραις
καὶ σὺ ἀκόμη, μασκαρᾶ, χαμπάρι δὲν ἐπῆρες.
- Π.—Μίλα καλά, βρέ Φασουλῆ..
- Φ.— Δὲν 'διάβασες τὴν *ᾠρα*,
νὰ δῆς πῶς νέα ἔρχεται' στὴν οἰκουμένη μπόρα;
δὲν 'διάβασες τοῦλάχιστον τὰ φύλλα τοῦ Λονδίνου,
ποῦ σχολιάζουν τὰς γραμμὰς τοῦ ἄρθου τῆς ἐκείνου;
- Π.—Δὲν ξέρω τίποτ' ἀπ' αὐτά...
- Φ.— Ἄμμὲ ποῦ ζῆς, γαῖδοῦρι;
- Π.—Θὰ φῆς καμμιά ξανάστροφη' στὴν ἀτιμή σου μούρη.
- Φ.—Ἡ μὲν Ρωσσία σκέπτεται νὰ πάρῃ τοὺς Βουλγάρους
καὶ γρήγορα θὰ τσακωθῆ μαζί μὲ τοὺς Μαγγάρους,
οἱδὲ Μαγγάροι σκέπτονται νὰ πέσουν εἰς τοὺς Ρώσσοις,
οἱδὲ Φραντζεζοὶ σκέπτονται νὰ πέσουν εἰς τοὺς Πρώσσοις,
οἱ Πρώσσοι δὲ θὰ τσακωθοῦν μαζί μὲ τοὺς Φραντζεζοὺς
κι' οἱ Γερμανοί, βρέ Περικλῆ, μαζί μὲ τοὺς Ἑγγλέζους.
'Ἐξ ἄλλου συγχωνεύονται Νομοὶ 'στὰς Ἐφορείας,
αἱ δ' Ἐφορεῖαι 'στοὺς Νομοὺς κατὰ περιφερείας,
αἱ κῶμαι 'στὰ ἐπίνεια κι' ἐκεῖνα εἰς τὰς πόλεις,
ἐκεῖνα δὲ 'στὸ σχέδιον τῆς πρωτενούσης ὕλης,
τὰ Ἐφετεῖα, Περικλῆ, 'στὰ Εἰρηνοδικεῖα,
αὐτὰ δὲ συγχωνεύονται εἰς τὰ Πρωτοδικεῖα
κι' ἐκεῖνα εἰς τὸν Ἄρειον κι' ὁ Ἄρειος ἐπίσης
θὰ ὑποστῆ, ὡς λέγεται, πολλὰς μεταρρυθμίσεις
καὶ συγκεντρώσεις γίνονται καθὼς κι' ἀποκεντρώσεις
κι' εἰς πάντα κλάδον θὰ ἰδῆς πολλὰς ἀναστατώσεις
κι' εἰς τὸ Γαστᾶν λέγεται μετὰ τινος ἡμέρας
οἱ δύο Αὐτοκράτορες θὰ δώσουν σ' ὅλα πέρας.
- Π.—Ἐγὼ, βρέ, ζῶ 'στὴν ἐξοχὴ ἀπομεμονωμένος
καὶ σκέπτομαι μονάχος μου σπουδαῖα γιὰ τὸ γένος
καὶ περὶ τοῦ Συντάγματος συγγράφω ἐκεῖ πέρα...
- Φ.—Τὶ Σύνταγμα, βρέ μασκαρᾶ καὶ τὴν κακὴ σου 'μέρα;
'Ἐδῶ, βρέ, χάνεται νιουνιᾶς καὶ μᾶς πλακόνει μπόρα
καὶ σὺ, μωρέ, γιὰ Σύνταγμα μοῦ τσαμπονίζεις τώρα;
- Π.—Βρὲ ἄφησέ με ἤσυχο καὶ δὲν μὲ μέλει διόλου,
ἂν τὰ θεμέλια σεισθοῦν ἐνὸς καὶ ἄλλου πόλου.
Θέλω νὰ ζήσω μοναχὸς εἰς μακρυσμένον τόπον,
μακρὰν τῶν ζῶων, τῶν πτηνῶν, καθὼς καὶ τῶν ἀνθρώ-
καὶ ὡς θηρίον ἄγριον νὰ βόσκω ἐκεῖ πέρα [πων
καὶ ν' ἀναπνέω καθαρὸν τῆς ἐξοχῆς ἀέρα.
- Φ.—Βλέπω πῶς δίχως ἐξοχὴ δὲν εἰμπορεῖς νὰ κάνης.
- Π.—Μ' ἀρέσ' ἢ καλοπέρασις, καθὼς καταλαμβάνεις.
Μ' ἀρέσουν καὶ τὰ κύματα, μ' ἀρέσουν καὶ οἱ κῆποι,
μ' ἀρέσουν ὅλα, Φασουλῆ...
- Φ.— Τί ξύλο ποῦ σοῦ λείπει!
'Ὅλα τὰ ἔχεις ἄφθονα, ξετοίπωτο γαῖδοῦρι
καὶ μοναχὰ τῆς ἐξοχῆς σοῦ λείπει τὸ χουζοῦρι.
'Ἐδῶ, βρέ, χάνεται νιουνιᾶς καὶ σὺ μοῦ ραχατεύεις
καὶ 'στὸν ἀέρα χρήματα σκορπίζεις κι' ἐξουδεύεις,

- ἐνῶ εἰς νέας ἢ πατρίς σὲ προσκαλεῖ θυσίας;...
- ᾠ! τῆς ἀναισχυντίας σου καὶ τῆς ἀναισθησίας!
- Π.—Δὲν ἔχω πλέον τίποτα νὰ δώσω 'στὴν πατρίδα
κι' αὐτὴν τὴν τελευταίαν μου τῆς ἔδωσα ρανίδα
κι' ἀπέμεινα κρεμᾶμενος, ὡς βλέπεις, ἐπὶ ξύλου
καὶ φέρομαι ὡς φέρεται πτερόν ἀνεμομύλου.
- Φ.—Βρὲ ἀπ' αὐτὰ ὅπου μοῦ λὲς ταῦτί μου δὲν ἰδρόνει...
πολλὴ μουρίλα, Περικλῆ, τριγύρω μας πλακόνει,
ἡ *ᾠρα* βλέπει σύννεφα 'στὰς κορυφῆς τοῦ Αἴμου,
μακρόθεν δὲ ἀκούεται ἡ σάλπιγξ τοῦ πολέμου
κι' ἔνθεν κακεῖθεν στρόβιλος ἀρχίζει ἐπιπνέων
κι' ἰδοὺ διασαλεύεται τὸ *στάτους κβδ* τὸ νέον,
ποῦ εἶναι διασάλευσις τοῦ *στάτους κβδ* τοῦ πρώτου,
τοῦ σαλευθέντος ἄλλοτε μετὰ τριγμοῦ καὶ κρότου
καὶ περὶ οὗ, βρέ Περικλῆ, μὲ δλον μου τὸν τόνον
σ' ἐλάλησα τὰ δέοντα εἰς παρελθόντα χρόνον
καὶ τὸ νομίζω περιττὸν νὰ σ' ἀναπτύξω πάλιν
ἐκεῖνα ποῦ σοῦ ἔλεγα εἰς ἐποχὴν μεγάλην.
Δι' ὅλα ταῦτα, Περικλῆ, καθὼς καλὰ τὸ ξέρεις,
ὀφείλεις κι' ἄλλα' στὸν βωμὸν τοῦ ἔθνους νὰ προσφέ-
δίῳτι ὅπου στέκεσαι ἔμπροστά σου θὰ μὲ βλέπης [ρης,
καὶ ἂν ναρκίσοις θαλεροὺς εἰς τοὺς λειμῶνας δρέπης
καὶ ἂν εἰς ὄχθας ποταμῶν ρεμβάζης καὶ χειμάρρων
καὶ εἰς τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν καθὼς καὶ τῶν γαϊδάρων,
εἰστῶν ἀνέμων τὰς πνοάς, 'στὸν φλοῖσθοντῆς θαλάσσης
κι' εἰς τὰς μακρὰν καὶ τὰς ἐγγύστον κόσμου ἀποστάσεις
κι' εἰς τὴν βοήν τῶν πόλεων κι' ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου
θὰ σοῦ φωνάζη πάντοτε *«Θυσίας»* ἢ φωνὴ μου.
Θυσίας, φίλε Περικλῆ, χωρὶς νὰ βγάλῃς μόκο,
διότι ὅπου καὶ ἂν πᾶς θὰ σὲ καταδιώκω.
Θυσίας ἢ πατρίς ζητεῖ κι' εἰς χρῆμα καὶ εἰς αἷμα,
διότι ἔτελείωσε τὸ ἔνα κι' ἄλλο ψέμμα
καὶ ὅπως, φίλε Περικλῆ κι' ἡ παροιμία γράφει,
μ' ἀέρα ἐκ τῶν ὀπισθεν κανεῖς αὐγὰ δὲν βάφει.
- Π.—Θέλω νὰ φύγω, φίλε μου, εἰς ἀπατήτους τόπους,
ἐγκαταλείπων τὴν ζωὴν καὶ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους
κι' ὀλόκληρον τὸ σῶμα μου εἰς δένδρον νὰ κρεμάσω
κι' εἰς τὸν λαιμό μου μὲ θηλειὰ μεγάλη νὰ περάσω
κι' ἐκτείνων πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς δύο μου παλάμας,
γενναίως νὰ θυσιασθῶ καθὼς καὶ ὁ Ἀθάμας.
- Φ.—Βρὲ ἀπ' αὐτὰ ὅπου μοῦ λὲς ταῦτί μου δὲν ἰδρόνει...
θυσίας, φίλε Περικλῆ κι' ἡ μπόρα μᾶς πλακόνει.
Θυσίασε τὸ χρῆμα σου, τὸ αἷμα σου, τὰ πάντα,
μελέτα τὰ συμβαίνοντα, καθὼς καὶ τὰ συμβάντα
καὶ μὴ καταλαμβάνεσαι ἀπὸ ἀναισθησίαν...
- Π.—Λαβὲ λοιπόν' στὴ ράχη σου τὴν πρώτην μου θυσίαν.